

Сергій Ковальов

Чарівна скрипка

(Хохлик)

П'еса-казка

Переклад з білоруської *Володимира Підцерковного*

Особи:

Дівчинка
Хохлик
Карузлик
Слимак

Ява перша

Сутінки у зимовому лісі. Тонучи у заметах, бреде через галявину маленька Д і в ч и н к а. Вона вже давно збилася з дороги і рухається з останніх сил.

Д і в ч и н к а. Мамо, мамуню, де ти?
Г о л о с. Я тут, серденько, я тут ріднесенька!

З-за дерев, звідки чути голос, з'являється на мить світло ліхтаря. Дівчинка прямує на на те світло і на голос.

Д і в ч и н к а. Чому ти бавишся зі мною у хованки, матінко? Я втомилася, я замерзла, я зараз упаду!

Дівчинка зникає за деревами, на галявині з'являється, стрибаючи з замету на замет, маленький вертлявий чоловічок із ліхтарем у руках. То – К а р у з л и к, а карузлики, як відомо, найгірші з родини гномів. Зараз він забавляється тим, чим забавляється, зазвичай Лісовик: крутить-водить Дівчинку по лісу. Але якщо Лісовик пожартує та й відпустить людину, Карузлик не знає жалю: він хоче закрузляти Дівчинку до смерті.

К а р у з л и к (голосом матері). Ходи до мене, любя, ходи до мене, кохана! Я тебе підтримаю, я тебе зігрію, я тебе з лісу виведу.

Карузлик засвічує на мить ліхтар і відразу ж ховається. З'являється Дівчинка: зовсім стомлена, зовсім замерзла. Вона виходить на галявину і знесилено падає у замет.

Д і в ч и н к а. Не можу більше, мамо, зовсім нема вже сил. Спочину хвильку у заметі, зігріюся під сніговою ковдрою. (Засинає.)

Г о л о с. Спочинь, пташечко, зігрійся, рибонько!

Карузлик виникає із-за замету, підходить до Дівчинки. Розглядає її, знімає з неї гарненькі рукавички і кладе собі до кишені

К а р у з л и к. Спи, дурненька, спи вічним сном. А рукавички я візьму на згадку. Тобі вони однаково більше не знадобляться.

Карузлик залишає галявину.

Зовсім темніє, шалено завиває вітер, небо затягують важкі нічні хмари.

Несподівано темряву прорізає світло ліхтаря і на галявині з'являється маленький бородатий дідок. Це – Х о х л и к, сердитий з вигляду, але добрий у душі чоловічок із родини гномів (хохлики й карузлики хоч і близькі родичі, проте і зовні і за характером зовсім різні). Хохлик тягне за собою санчата із хмизом. Він раптом помічає у заметі Дівчинку, кидає санчата і сплескує руками.

Х о х л и к. Браття мої лісові, сестри мої польові, що ж це діється? Як бідолашна дитина опинилася у лісових нетрях, у такій далечині від поселень і доріг? Ну, зачекай, знайду я того негідника, що такі мерзотні речі виробляє! Нехай тоді не сподівається на мою доброту й милість. (Нахиляється над Дівчинкою, бере за руку, прислухається, чи б'ється серце.) Ой, серце ще б'ється! Вона жива! Треба хутчіш відвезти її до нашої хатки, покласти коло теплої печі і напоїти суничним відваром.

Хохлик скидає із санчат хмиз, кладе Дівчинку і везе по заметах до своєї хатки.

Ява друга.

Хатка Хохлика. Стіл, лавки, два ліжка, дві скрині: срібна й залізна. На стіні коло печі приліпився величезний Слимак, зовсім не бридкий, ба, навіть симпатичний. Слимак зимує у хатці Хохлика, але має і власну хатку-раковинку, із якої вилазить час від часу.

С л и м а к (висовує голову). Бр-р, як зловісно виє за стіною вітер! Співчуваю звірям, котрі не мають зараз теплового помешкання. Добре, що я народився слимаком, а не якимсь зайцем, що гріюся зараз на печі, а не стрибаю по снігових заметах, трясучись від холоду. Добре, що є на світі гостинний Хохлик – гном, котрий дав притулок самотньому старому Слимакові у своїй хатці. Погано лише, що у цій хатці живе і нікчемний гном – Карузлик, який збиткується над старим Слимаком, лоскоче його пташиним пером і погрожує кинути гарячу жарину у раковинку. (Прислухається). Чи не господар, бува, повернувся? Ні, то, мабуть, приволікся той мерзотник. Тьху, бачити його не можу. (Ховається у раковинці.)

Входить Карузлик. Він у доброму гуморі. Кривляється й розмахує руками.

К а р у з л и к. Гей, хробаче, ти знову заховався до своєї шкаралупи? Вилазь, стара порхавко, я приніс приємну новину!

(Підкрадається до Слимака і лоскоче його пером.)

С л и м а к *(висовує голову)*. Ну не треба, не треба, я не виношу, коли мене лоскочуть пером!

К а р у з л и к *(регоче)*. Тому я тебе і лоскочу, що ти цього не виносиш, дурнику. Якби тобі було би приємно – я би цього ніколи не робив.

С л и м а к. Годі, годі! Я вислухаю все, що ти мені скажеш.

К а р у з л и к *(ховає перо до кишені)*. Звісно, вислухаєш, старий йолопе, куди тобі дітись? Тільки не рюмсай з першого ж слова і не погрожуй потім, що поскаржишся моєму братові. Пам'ятай про гарячу вуглину. Ну, слухай: маленька-маленька дівчинка холодного-холодного вечора...

С л и м а к *(плаче)*. И-и-и-и-и...

К а р у з л и к. Знову? Я не встиг розпочати, а ти вже рюмсаєш. Ще ж нічого не трапилось!

С л и м а к *(крізь сльози)*. Трапилось! Я знаю: коли ти починаєш про щось розповідати, воно вже трапилось!

К а р у з л и к *(задоволено)*. Еге ж. Так і є. Маленька-маленька дівчинка холодного-холодного вечора заблукала у темному-темному лісі. І замерзла. *(Виймає з кишені рукавички.)* Ось, тільки рукавички від неї й zostалися.

С л и м а к *(плаче)*. И-и-и-и-и...

Карузлик підходить до залізної скрині, відчиняє її і кладе до неї рукавички.

С л и м а к. Я про все розповім Хохлику про твій злочин, нікчемний гноме!

К а р у з л и к. Ну от, знову погрози. *(Зачиняє скриню.)* Проте, нікому ти нічого не розкажеш, старий полохливий хробаче. По-перше, ти страшенно боїшся гарячих жарин, а, по-друге, знаєш, що Хохлик тобі все одно не повірить. Він такий шляхетний, такий добрий, мій брат, що й усіх родичів-гномів вважає такими ж благородними й доброзичливими йолопами, як і сам. *(Прислухається)*. А ось і він. *(Слимакові.)* Зникни, тюхтію!

Слимак ховається до раковини. У дверях з'являється Хохлик.

Х о х л и к. Брате-Карузлику, допоможи мені!

К а р у з л и к. Що трапилось, брате-Хохлику?

Гноми зникають у сінях, потім повертаються з дівчинкою на руках. Кладуть Дівчинку на ліжко. Карузлик лишається коло неї, Хохлик порядкує біля печі.

К а р у з л и к. Бідолашна дитина! Замерзла, мабуть, і померла у якійсь кучугурі.

Х о х л и к. Вона жива.

К а р у з л и к *(невдоволено)*. Жива?

С л и м а к *(висунувши голову, радісно)*. Жива!

Х о х л и к. Так, я знайшов її своєчасно. Хвилиною пізніше – вона б залякла. *(Наливає з казанка кубочок відвару.)* Але ми відігріємо її коло теплої печі, напоїмо суничним відваром, накриємо вовняною ковдрою і вона буде у безпеці.

К а р у з л и к. Ах, брате! Ти вчинив такий шляхетний подвиг! Ти врятував від смерті маленьку дівчинку. Як я тобою пишаюсь!

С л и м а к. Ні, я не можу цього чути! *(Ховається у раковині.)*

Х о х л и к. На моєму місці ти зробив би так само. Ну от, вона оживає! *(Поїть Дівчинку відваром.)*

К а р у з л и к. Оживає, оживає! Яка гарненька дівчинка! П'є суничний відвар і оживає.

Д і в ч и н к а *(розплющивши очі)*. Де я?

Х о х л и к. Ти серед друзів, в хатинці хохлика-гнома.

Д і в ч и н к а. Гнома? Ти страшний, я боюся тебе, я хочу додому, до мами! *(Затуляє лице руками.)*

Х о х л и к *(розгублено)*. Вона мене боїться. *(Ображений, відходить від ліжка.)*

К а р у з л и к. Тут має бути інший підхід. *(Дівчинці, пошепки.)* Не бійся нас. Ми – добрі гноми і дуже любляємо маленьких дітей. Ми врятували тебе від смерті і тільки-но тобі стане краще – відвеземо тебе на санчатах до мами. То-то вона зрадіє! *(Частує Дівчинку горішками.)* А поки-що покуштуй грішків у шоколаді!

Д і в ч и н к а. А ти – хто? Так само – хохлик?

К а р у з л и к. Я – Карузлик. Хохлик – мій двоюрідний брат.

Д і в ч и н к а. Ти – не страшний. Ти мені подобаєшся. Я буду з тобою дружити, Карузлику. У тебе є ще горішки?

К а р у з л и к. Звичайно, дорогенька! Ось, бери! *(Висипає дівчинці на долоню жменю горішків.)* Яка приємна дівчинка!

С л и м а к *(висовує голову)*. Яка невдячність! Я завжди казав: нема, нема правди на світі! *(Ховається.)*

Ява третя

Хатинка Хохлика. Замислений господар сидить коло вікна і тримає в рках скрипочку і смичок. Слимак висунув голову з раковини і спостерігає за Хохликом. Той, врешті, налагоджує скрипку і водить

по ній смичком. За вікном починає падати сніг. Хохлик перестає грати, сніг перестає падати.

С л и м а к. Чому ти замовк?

Х о х л и к. Треба почекати, поки вони повернуться з прогулянки. Раптом дівчинці не сподобається сніг?

С л и м а к. Дітям подобається сніг. А я люблю слухати як ти граєш.

Х о х л и к. А все ж, почекаємо. Наша Дівчинка така делікатна, ніколи не вгадаєш, що їй сподобається, а що – ні. До того ж, вона ще дуже квола після хвороби.

С л и м а к. Вона просто вередлива й розбещена. А подобаються їй горішки у шоколаді. Та ще – Карузлик.

Х о х л и к (*зітхає*). Досить, я не хочу тебе слухати. Ти просто заздриш Карузликові. Він так любить дітей і діти відповідають йому взаємністю.

С л и м а к. О, він любить дітей... Один мій знайомий людожер так само любив дітей... на сніданок. Погано усе це скінчиться.

Х о х л и к. А ось і вони!

Хохлик грає на скрипці. За вікном падає сніг. Входять Дівчинка і Карузлик.

Д і в ч и н к а. Ах, як чудово ми відпочили в лісі! Карузлик бавився зі мною у хованки, а потім ми каталися на санчатах. Просто не хотілося повертатися. О, знову цей огидний хробак виліз зі своєї шкаралупи!

Дівчинка показує на Слимака і гнівно тупає ніжною. Ображений Слимак ховається у раковині.

К а р у з л и к. Ай-ай-ай! Як тобі не соромно, золотце моє... Називати нашого шановного Слимака бридким хробаком...

Х о х л и к (*лагідно*). Вона ще маленька, не розуміє, що каже.

Д і в ч и н к а (*обурено*). Я не маленька, я все добре розумію. Я розумію, що ти знову взяв до рук свою противну скрипку, щоб засипати всю землю снігом! Напевно, хотів погребти під снігом і нас із Карузликом, та не встиг.

Хохлик перестає грати, мовчки кладе скрипку і смичок у срібну скриню і зачинає її маленьким срібним ключиком.

С л и м а к (*висовує голову*). От підбирай після цього із заметів замерзлих дівчаток! (*Ховається.*)

К р у з л и к *(нещиро)*. Зараз же проси у Хохлика пробачення, невихована дівчинко! Інакше ніколи не почастую тебе горішками у шоколаді!

Х о х л и к *(змахнувши сльозу)*. Не треба, брате-Карузлику. Вона не зі злості. Вона не тямить, що сніг потрібен деревам і травам, як тепла ковдра дітям. Піду пройдуся по лісу, гляну, чи все сховане від нічних морозів. *(Виходить.)*

Д і в ч и н к а. Ух, який гидкий гном! Ненавиджу його повчань! Що б я робила тут без тебе, любий Карузлику? Ти ж пожартував, ти ж почастуєш мене горішками у шоколаді?

К а р у з л и к. Звичайно ж, рибонько! *(Лізе до кишені.)* Ой!..

Д і в ч и н к а. Що?

К а р у з л и к. Горішки... Скінчилися.

Д і в ч и н к а *(сміється)*. Неправда, ти обманюєш!

К а р у з л и к. Скінчилися, поглянь сама.

Дівчинка заглядає у кишеню Карузлика і починає плакати.

Д і в ч и н к а. Не-ма...

К а р у з л и к *(втішає)*. Не плач, не плач, пташечко. Будуть для тебе горішки у шоколаді. Будуть цукерки і пряники. Але ти маєш і сама для цього де-що зробити.

Д і в ч и н к а *(крізь сльози)*. Що?

Карузлик озирється по боках, потім бере з печі заслону і затуляє нею раковину Слимака.

К а р у з л и к. Слухай уважно, моя розумнице. Скрипка Хохлика – чарівна скрипка.

Д і в ч и н к а. Противна.

К а р у з л и к. Не перебивай! Це чарівна скрипка. Коли граєш на ній одну мелодію – падає сніг, іншу – іде дощ...

Д і в ч и н к а *(вередливо)*. Хочу шоколадних горішків!

К а р у з л и к. ...коли граєш третю мелодію – падають горішки в шоколаді...

Д і в ч и н к а *(зацікавлено)*. Що?...

К а р у з л и к. ...четверту – цукерки і пряники.

Д і в ч и н к а. Зрозуміла, я зрозуміла!

К а р у з л и к *(схвально)*. Та мало чого можна на цій скрипці зіграти, що ніколи і в голову не прийде маленькій дівчинці! Золотий дощ, срібний сніг!

Д і в ч и н к а. Хочу скрипку!

Карузлик підводить дівчинку до срібної скрині Хохлика, але сам тримається віддалік.

К а р у з л и к. Ось у цій скрині лежить чарівна скрипка Хохлика. Візьми її.

Дівчинка нахилиється над скринєю і, по-дитячому безпосередньо, намагається її відчинити: обмацує руками, тарбає за віко.

К а р у з л и к (*зраділо*). Вона доторкнулася, вона доторкнулася до неї! (*Скаче й кривляється.*) Я знав, я здогадувався! Дівчинка доторкнулася до чарівної скрині і з нею нічого не сталося. Чого не можна гномові – можна людській дитині! Вона здобуде для мене скрипку!

Д і в ч и н к а (*ображено*). Скриня замкнена!

К а р у з л и к (*заспокоюється*). Так, скриня замкнена. Але у Хохлика є від неї маленький срібний ключик. Ти викрадеш уночі той ключик, відчиниш скриню і даси мені скрипку. Я заграю на ній і у нас буде повно горішків у шоколаді, цукерок, пряників та інших ласощів!

Д і в ч и н к а (*підозріло*). А чому – я? Чому ти не викрадеш ключика і не відчиниш скрині сам.

К а р у з л и к (*відвівши Дівчинку від скрині*). А тому, курчатко моє, що ключик і скриня зачаровані й жоден гном, окрім господаря, не може навіть доторкнутися до них. Але супроти тебе чари не діють, бо ти – людське дитя. Зрозуміла?

Д і в ч и н к а. Зрозуміла.

К а р у з л и к. От і чудово! Ой! Що це? (*Виймає руку з кишені.*) Горішок у шоколаді! Останній! Як ми його не зауважили? (*Віддає Дівчинці.*)

Д і в ч и н к а. Я тебе так люблю, Карузлику!

Ява четверта

Уночі у хатці Хохлика. Через вікно видно місяця. Над ліжком Хохлика виникають дві постаті: Карузлика і Дівчинки.

Д і в ч и н к а. А він не прокинеться?

К а р у з л и к. У хохликів надзвичайно міцний сон. Шукай, десь у кишені має бути ключик від скрині.

Д і в ч и н к а. Ага, знайшла. Такий маленький.

К а р у з л и к. Відчини скриню і візьми скрипку.

Дівчинка відчиняє срібним ключиком скриню і виймає скрипку зі смичком. Віддає їх Какрузлику.

Д і в ч и н к а. Ось.

К а р у з л и к (*притискає скрипку до себе*). Нарешті, вона моя. Влада, багатство, сила!

Д і в ч и н к а. А коли будуть горішки у шоколаді?

К а р у з л и к. Будуть, будуть. Тільки спершу треба вибратися звідси.

Карузлик і Дівчинка вибираються із хатки.

Минає ніч. Настає ранок. Хохлик прокидається і піднімається з ліжка.

Х о х л и к (*бадьоро*). Доброго ранку, друзі! Вставайте, починається новий день. (*Озирається.*) Куди це всі поділися? (*Зауважує заслону на раковині Слимака.*) А це іще що?

Хохлик знімає заслону з раковини. Слимак висовує голову.

С л и м а к. Ого, вже ранок! А тільки-що було темно, як уночі.

Х о х л и к. Нічого дивного – ти ж затулився заслінкою.

С л и м а к. Я – затулився? Мене затулили!

Х о х л и к. Хто?

С л и м а к (*обережно*). А ти не здогадуєшся?

Х о х л и к. Ні.

С л и м а к. Тоді й я не здогадуюсь. А де Карузлик із Дівчинкою?

Х о х л и к. Я саме хотів запитати про це у тебе. Куди вони поділися? Не могли ж вони удосвіта, не поснідавши, побігти гуляти.

С л и м а к. Скриня! Поглянь, Хохлику, скриня відчинена.

Хохлик підходить до срібної скрині і зазирає у неї.

Х о х л и к (*схвильовано*). Нема моєї чарівної скрипки!

С л и м а к. А чи зосталося щось у скрині Карузлика?

Хохлик заглядає у залізну скриню і знаходить там лише рукавички Дівчинки.

Х о х л и к. Порожня! Нічого не зосталось, окрім цих рукавичок. Ой, біда-біда!

С л и м а к. Ну, а тепер ти про все здогадався, довірливий гноме?

Х о х л и к. Так, я здогадався! Уночі хтось обібрав нашу хатку: викрав Карузлика, Дівчинку і мою скрипку.

С л и м а к. Тьху! Світ не бачив таких наївних дурнів! Та то ж Карузлик із Дівчинкою і викрали чарівну скрипку! А потім – утекли!

Х о х л и к. Карузлик із дівчинкою? Не може бути! Він же мені двоюрідний брат, колись я дав йому, бездомному й скривдженому притулок, чи ж міг він відплатити мені такою чорною невдячністю? А Джівчинка, котру я врятував від смерті – вона ж зовсім ще маленьке дитя, чи могло у її душі поселитися зло?

С л и м а к. А звідки, до речі, взялися у скрині Карузлика рукавички Дівчинки?

Х о х л и к. Я гадаю... Я не знаю.

С л и м а к. Та ж Карузлик же і був тим мерзотником, через якого і замерзла Дівчинка. А рукавички він приніс мені – щоб я плакав і страждав.

Х о х л и к. Так ти усе знав і мовчав? Ех, ти!

С л и м а к. Вибач, Хохлику. Я старий, безпомічний Слимак. Я боявся Карузлика: він лоскотав мене пташиним пером і погрожував гарчими жаринами. А ще я боявся, що ти мені не повіриш.

Х о х л и к. Так, я сам у всьому винен. Наївний і довірливий. Не відрізняю де добро – де зло, де правда – де кривда. Та що зараз про це казати? Треба збиратися у дорогу.

С л и м а к. Збиратися у дорогу? Куди? Навіщо?

Х о х л и к. Шукати свою скрипку. Що за хохлик без скрипки? Та і не можна залишати її Карузлику. Надто небезпечний цей інструмент у недобрих руках.

С л и м а к. Та він і грати на ній не вміє зовсім!

Х о х л и к. От це і найстрашніше.

Раптом по даху щось починає тарабанити, від чого хатка дрижить і трясеться.

С л и м а к. Рятуйте, землетрус!

Хохлик підбігає до вікна і дивиться, що відбувається.

Х о х л и к. Ні, брате-Слимаче. То карузлик заграв на чарівній скрипочці.

Ява п'ята

По снігових заметах скаче Карузлик із торбинкою на плечах. За ним біжить Дівчинка.

Д і в ч и н к а. Карузлику, зачекай, я за тобою не встигаю!

К а р у з л и к *(байдуже)*. А ти встигай.

Д і в ч и н к а. Я не можу стрибати по заметах так як ти – я провалююсь.

К а р у з л и к *(так само байдуже)*. А ти не провалюйся.

Д і в ч и н к а. Безсердечний гном! Я стомилася, я замерзла, я зараз упаду! Я хочу до мами!

К а р у з л и к *(зупиняється)*. А мені що до того? От причепилась! *(Раптом сідає на замет і каже голосом матері.)* Ти приляж, донечко, відпочинь хвилику у заметі, зігрійся під сніговою ковдрою!

Д і в ч и н к а *(здивовано)*. Ой, що це? Я чула мамин голос. *(Озирається.)*

К а р у з л и к *(голосом матері)*. Відпочинь, пташечко, зігрійся, рибонько. *(Своїм голосом.)* Спи, дурненька, спи вічним сном. Нехай тобі присняться горішки у шоколаді.

Д і в ч и н к а *(здогадавшись)*. Так то був ти? Це ти завів мене у ліс, щоб я заблукала і замерзла.

К а р у з л и к. Ха-ха-ха! Здогадалась нарешті. Так, це був я. Хохлик врятував тебе, дурненьку. А ти викрала його чарівну скрипку і віддала мені. Невже ти справді повірила, що скрипка потрібна мені для того, аби годувати тебе горішками та цукерками?

Д і в ч и н к а *(крізь сльози)*. Брехун, огидний брехун. Я допомогла тобі, а ти...

К а р у з л и к *(встає із замету)*. Бувай, дитятко! Нема у мене на тебе часу. Сподіваюся, сама тут замерзнеш.

Д і в ч и н к а. А у тебе всеодно нічого не вийде, тому що ти не чародій, а злодій і шахрай! І на скрипці грати не вмієш.

К а р у з л и к *(ображено)*. Я – не вмію? У мене – не вийде?

Д і в ч и н к а. Не вийде, не вийде! Не буде тобі ні золотого дощу, ні срібного снігу!

К а р у з л и к. Ах ти, нахабне дівчисько! Ти сумніваєшся у моїй силі? Ну, дивись!

Карузлик розв'язує торбинку, дістає з неї скрипку й смичок.

Хочу золотого дощу!

Карузлик водить смичком по срібних струнах, скрипка видає декілька незграбних, фальшивих звуків, десь згори на Карузлика падає кілька жаб. Дівчинка скрикує і ховається за дерево, ошалілі від холоду жаби розбігаються по заметах.

Не вийшло з першого разу. Спробуємо ще.

Карузлик береться за смичок, скрипка вищить, з неба на гнома падає зграя мишей, котрі пицять і розбігаються по заметах услід за жабами.

Дівчинка (виглядає із-за дерева). Дощ із жаб та мишей. Який музика – така й музика!

Карузлик (замахується скрипкою на Дівчинку). Цить, дурепо! Певно, ще не сезон для дощу. Треба замовити сніг. Хочу срібного снігу!

Дівчинка ховається за дерево, Карузлик починає “грати”. Жодного результату: ні снігу, ні дощу. Нема навіть жаб і мишей.

Дівчинка (з-за дерева). Нема, нема ні срібла, ні золота! Скрипка не хоче грати для шахрая й злодія!

Карузлик (розлючено). Ах ти, нікчемний інструмент! Ти не хочеш виконувати моїх бажань?! Так я тебе примушу.

Карузлик з усієї сили рве смичком струни скрипки. Скрипка жахливо стогне й починається каменепад.

Дівчинка (під деревом). Ой, що це!

Карузлик (крутиться на заметі). Ай! Досить! Болить! Перестань!

Нарешті на Карузлика падає величезний камінь, від чого гном непритомніє й валиться на сніг. Каменепад відразу ж припиняється. З-під дерева виповзає Дівчинка, підкрадається до Карузлика, підбирає скрипку з обірваними струнами й смичок.

Дівчинка. Догрався, музико! (Перекривляє.) Золотий дощ, срібний сніг. От і отримав каменем по голові. Але що ж мені тепер, бідній дівчинці робити? Дороги додому не знаю, як повернутися до хатки Хохлика – так само...

Голос Хохлика. Дівчинко, Карузлику, де ви? Чи є хто живий?

Дівчинка (зраділо). Сюди, сюди! Я тут! Ой! (Затуляє рота долонею.) Я ж украла його скрипку...

З'являється стривожений Хохлик з санчатами. Підбігає до Дівчинки й оглядає її, чи не поранена. У цей час Карузлик оживає і втікає нишком із галявини.

Х о х л и к. Жива?

Д і в ч и н к а. Жива. Жодної подряпини.

Х о х л и к (*полегшено*). Ну і добре. А я так хвилювався! Коли почувся каменепад...

Д і в ч и н к а. ...я сховалася за дерево. Ось. Скрипка. (*Віddaє скрипку й смичок Хохлику*). Це я вкрала її зі скрині. Я хотіла...

Х о х л и к (*гладить Дівчинку по голові*). Не треба про це. Скрипку я відремонтую і все забудеться. А що з Карузликом?

Д і в ч и н к а. На нього звалився камінь. Так йому й треба!

Х о х л и к (*оглядає галявину*). І де ж він? Камінь бачу, а Карузлика – ні.

Д і в ч и н к а (*зазирає за камінь*). Утік, негідник!

Х о х л и к. Значить живий. Ну і добре. Навряд чи побачимо ми його ще коли у нашому лісі. Завтра я відвезу тебе додому, до мами.

Д і в ч и н к а. Ах, Хохлику, мені так соромно. Ти такий добрий, а я така...

Х о х л и к. ...така стомлена і замерзла. Тому сідай хутчіш на санчата і їдьмо до теплої печі.

Дівчинка всідається на санчата. Хохлик везе санчата і співає.

Як загарає в лісі Хохлик –

Завмирає пісні поклик.

Як зачепить мох і лози –

Оживають сміх і сльози.

В темнім ярі скачуть чари,

Набігають темні хмари,

Лист трясеться на калині,

В небі сяють зорі сині...

З а в і с а